

lig ikke paa saadanne, hvor ikke den rene og skære Stormagtstype er tagen til Mønster.

Det ærede Medlem fra Frederiksberg (Ellinger) talte om Domstolenes Kompetence. Som det ærede Medlem vil se af Motiverne, have vi fra dansk Side ogsaa ønsket, at den saakaldte danske Bestemmelse kunde være bleven opretholdt, men det har man ikke fra fransk Side villet gaa ind paa af den Grund, at man fandt, det var en Indskrænkning af den obligatoriske Voldgifts Omraade, som vi vare Talsmænd for. Man fandt da fra dansk Side, at det ikke var værd at fastholde Bestemmelsen. Jeg tror ikke, det vilde være praktisk allerede paa dette Stadium at forandre vor Lovgivning under Hensyn til, at muligvis en Højesteretsdom kunde komme i Strid med en Voldgiftsdom. Det er dog bedre først at se, om der overhovedet kommer Kollision til Stede, hvad der ingenlunde er sikkert.

H. Rasmussen: Det var mig selvfølgelig ikke ubekendt, at de Konventioner, som vi have med Sverige og Norge, ere løbende og gælde endnu i en Række af Aar, men da vi fra Rigsdagens Side forhandlede om Godkendelse af disse Konventioner, var man ikke utilbøjelig til, før man var naaet til det Aarstal, til hvilket de vare ansatte at skulle gælde, at søge at faa dem forandrede. Jeg erindrer, at den højtærede Udenrigsminister den Gang udtalte, at for saa vidt Sverige og Norge vilde være med til at indføre den obligatoriske Klausul, før vi naaede til det Tidspunkt, hvor Traktaterne vare udløbne, vilde vi selvfølgelig gaa med til at faa en saadan Bestemmelse ind i Konventionen. Det er meget muligt, at det ikke vilde føre til noget, om Danmark vilde indlede en Forhandling med Sverige og Norge om en Forandring af den Konvention, der gælder mellem os og de to Lande, men jeg kunde tænke mig, at den højtærede Udenrigsminister ad diplomatisk Vej kunde erfare noget om, hvorvidt man i de to Lande maatte være villig til at gaa med til en Forandring, uden at man direkte henvendte sig til dem med Forslag om en forandret Affattelse af Konventionen.

Udenrigsministeren (Ahlefeldt-Laurvig): Jeg vil ganske kort sige det ærede Medlem, at fra Udenrigsministeriets Side har det stadig kun været ønsket at faa saa liberale og obligatoriske Voldgiftstraktater som muligt, saa hvis der fra Sveriges eller

Norges Side skulde være Tale om at foretage et Skridt i den nævnte Retning, vil ingen være mere villig til at gaa ind derpaa end Udenrigsministeriet. Men jeg siger kun, at der hidtil ikke har foreligget noget, som kunde støtte den Antagelse, at disse Lande vilde gaa videre, end de hidtil have gjort, blandt andet af den Grund, at Norge senere ikke har afsluttet en Traktat med Holland, som indeholder Regler om almindelig obligatorisk Voldgift trods Ønske derom fra Hollands Side.

Ellinger: Jeg kan være ganske enig med den højtærede Udenrigsminister i, at man meget godt kan opsætte Spørgsmaalet om at ændre vor Lovgivning saaledes, at den internationale Voldgiftsrets Afgørelse staar over Højesterets. Man kan naturligvis vente, til et saadant Tilfælde foreligger, at det bliver nødvendigt, eller i hvert Fald til det er i Anmarch. Men jeg har kun villet pege paa, at man ikke undgaar det Forhold, at Voldgiftsrettens Afgørelse kan omstøde Højesterets Afgørelse derved, at man bestemmer, at Voldgiftsrettens Afgørelse kun skal have Gyldighed for fremtidige Højesteretsdomme. Det var blot denne lille Bemærkning i Motiverne, jeg har villet henlede Opmærksomheden paa nu, da vi drøfte Sagen.

Da ikke flere begærede Ordet, sluttedes Forhandlingen.

Forslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Første Viceformand (J. C. Christensen): Jeg gør opmærksom paa, at anden Behandling af Forslaget eventuelt vil komme paa Dagsordenen for Mødet Morgen.

Den næste Sag paa Dagsordenen var:

Første Behandling af Forslag til Lov om Honorarer til Medlemmer af Overkrigsretten.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 3017.)

Sagen sattes under Forhandling.

C. Sørensen: Dette lille Lovforslag om Honorarer til Medlemmer af Over-